Γιατί είναι η πατρίδα “αχούρι κοπρισμένο”…

Νατσιός Δημήτρης, δάσκαλος-Κιλκίς

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Θεολόγος)

Ακούγοντας, βλέποντας και διαβάζοντας κανείς τις σάπιες τούτες ημέρες, έχει την αίσθηση ότι επίκειται το τέλος του νεοελληνικού κράτους.

Μέχρις εδώ ήταν, «εάλω η Πόλις».

Παρόμοια αισθήματα βίωναν και οι δυστυχείς Ρωμηοί, λίγο προ της αλώσεως της Βασιλεύουσας. Το Γένος ανέβαινε στον αιμάτινο δρόμο του Γολγοθά του, στην μακραίωνη σκλαβιά στους αντίχριστους Αγαρηνούς εξαιτίας κυρίως της ηθικής κρίσης. Το διαπιστώνουμε σε κείμενα της εποχής: «*Οι άρχοντες συμμετέχουν στις παρανομίες, οι διαχειριζόμενοι τα κοινά είναι κλέφτες, οι δικαστές δωρολήπτες με αποτέλεσμα να επικρατούν οι εγωιστές, οι αλαζόνες, οι αχάριστοι, οι συκοφάντες… Δεν υπάρχει αγάπη, αδελφών ομόνοια «ουδαμού σπλάχνον χριστιανικόν, ουδαμού δάκρυον συμπαθές*», θρηνεί ο μοναχός (και άγιος νομίζω της Εκκλησίας μας) Ιωσήφ Βρυέννιος. (Απ. Βακαλόπουλος, «Ο χαρακτήρας των Ελλήνων», σελ. 81).

Στο ίδιο βιβλίο, ο αείμνηστος καθηγητής, σημειώνει ότι «*οι πλούσιοι την εποχή εκείνη, ενώ κατέρρεαν τα τελευταία υπολείμματα της βυζαντινής αυτοκρατορίας, ξένοι τελείως προς το πνεύμα του Χριστιανισμού, ήταν σκληρότεροι απέναντι στους φτωχούς και ταπεινούς της ζωής*». Είμαστε και σήμερα ενώπιον μιας νέας άλωσης, περιμένουμε των εχθρών τα φουσάτα…

Γιατί είναι η πατρίδα «*αχούρι κοπρισμένο/ από τ’ αλόγατα του οχτρού. Καπίστρια τα φελόνια /και οι κολυμπήθρες γούρνες. Να! Διαγουμιστές όλοι/ των όλων. Τίμιων, ιερών μαγαριστές και σφάχτες*». (Παλαμάς, «Η φλογέρα του βασιλιά»). Κόπρισε, διαγούμισε, μαγάρισε τόσα χρόνια το πολιτικό χτικιό, άχρηστοι και ανίκανοι λεβαντίνοι, οι συμμορίες του κομματισμού και μας παραδίδουν αμαχητί στους Φραγκογερμανούς, στους «Βενετούς», στους εμπόρους των εθνών- τοκογλύφους.

Γιατί δεν ξεσηκωνόμαστε, γιατί δεν επαναστατούν οι νέοι; Αναρωτιέται η μεσόκοπη άνοια και ανία,

η συφοριασμένη «γενιά του Πολυτεχνείου»; Επανάσταση; Τι είναι αυτό τρώγεται; Μια διαδήλωση, μια πορεία διαμαρτυρίας για την θεϊκή ομάδα μας, ναι! «Προοδευτικές» συμπλοκές με την αστυνομία και βεβήλωση της ασυλαίας ανοησίας, όλα αυτά που ξεσηκώνουν ενίοτε τη νερουλή νεολαία μας – εικόνα και ομοίωση μας- γίνονται, έτσι περνάει η ώρα, ξεθυμαίνει, απελευθερώνεται και η σωρευμένη ενέργεια.

Η Επανάσταση όμως «*θέλει δουλειά πολύ*», πριν, όχι τώρα. Πού να ξέρουν οι νέοι από επαναστάτες, ποιος τους δίδαξε; Με ολίγον Τσε Γκεβάραή Φιντέλ ως καρδιοκατακτητές κυρίως και ατίθασα πλουσιόπαιδα, επαναστάτες δεν φτιάχνεις. «Ο γύφτος και φθισικός» Καραϊσκάκης δεν μας κάνει, του λείπει η πολυπολιτισμική διάσταση, έκοβε και έχτιζε λοφίσκους με τούρκικα κεφάλια, ρατσισμός ασυγχώρητος. Εσυνηθίσαμε, ως θα έλεγε ο γερο – Κολοκοτρώνης, να μας καταφρονούν οι ξένοι, δυο αιώνες, υποτέλειας και ξενοδουλείας, βιώσαμε. Τώρα, στις γενιές μας ξεβράζεται το κακό. Οι κοπριές, οι κοπρώνυμοι, που κυβέρνησαν ιδίως κατά την λαμπρή τους περίοδο – την ευρωπαϊκή της μακαρίτισσας ΕΟΚ – άφησαν την πατρίδα χωρίς παιδεία εθνική, χωρίς χρηστή δημόσια διοίκηση και μας παραδίδουν στα αρπακτικά της Τρόϊκας. Γιατί δεν επαναστατούν οι Έλληνες; ιδού η απορία…

Ο χρόνιος εθισμός στην δουλοπρέπεια, η καθημερινή εισπνοή τηλεοπτικών αναθυμιάσεων, μεταμόρφωσαν τον πάλαι ποτέ ατίθασο, αγωνιστή, επαναστάτη και πολεμιστή Ρωμηό, σε ασπόνδυλο καλοπερασάκια, σε ήρεμο «τίποτε». Διασώζει ο Φωτάκος στα «Απομνημονεύματα περί την Ελληνικήν Επανάστασιν», ένα περιστατικό.

Συμβαίνει κατά το πρώτο έτος της Εθνεγερσίας. Οι πολιορκημένοι Τούρκοι του Νεόκαστρου αποφάσισαν να συνθηκολογήσουν και πρότειναν διαπραγματεύσεις. Συμφωνήθηκε συνάντηση των δυο αντιπροσωπειών έξω από το φρούριο. Αλλά οι συνομιλίες δυσκολεύονταν και αργούσαν, επειδή εκατοντάδες αγωνιστές, περίεργοι, χασομέρηδες, και λοιποί «άτακτοι» είχαν συγκεντρωθεί γύρω και θορυβούσαν αδιαφορώντας για τις διαταγές των αρχηγών τους. Αφηγείται ο Φωτάκος: «*Αφού δεν πλέον είδαν οι Τούρκοι ότι οι Έλληνες δεν ακούουν τους καπεταναίους των μια ημέραν ο Τσιντάραγας, κλειδούχος του Φρουρίου, έχασε την υπομονήν κι στραφείς προς τους στρατιώτας εφώναξεν ούτως: σουτ βρε Ρωμηοί! Η φωνή αυτή αμέσως έφερε σιωπήν. Εδώ δε εφαρμόζεται το ρητόν: «Είδε ο δούλος τον δεσπότην και εφοβήθη». Κατ' ουδένα τρόπον εδύναντο οι καπεταναίοι να απομακρύνουν τους στρατιώτας διά να σταθούν οι Τούρκοι εις ομιλίαν, η δε φωνή του Αγά μόνη τους ησύχασεν». Και παρατηρεί συγκαταβατικά ο αγωνιστής: «Πόσον ο φόβος είναι δυνατός και ανεξάλειπτος, όταν είναι παιδιόθεν ριζωμένος εις τα ψυχάς των ανθρώπων»*. Έτσι ακριβώς. Μόνο που στην τωρινή περίπτωση δεν πρόκειται περί ριζωμένου φόβου, αλλά για ριζωμένη έως μιθιδρατισμού αφασία και παχυδερμία.

Κατ' αρχάς και η λέξη Επανάσταση έχει ποινικοποιηθεί. Παραπέμπει στις επταετείς καρικατούρες, που ίσως το μεγαλύτερο έγκλημα τους ήταν ότι με τις γελοίες τους πατριδοκαπηλίες και θρησκοληψίες, έδωσαν μια ουρανόπεμπτη δικαιολογία στους μεταπολιτευτικούς νάνους και αρλεκίνους της «προόδου», να ποδοπατήσουν, να στρεβλώσουν αξίες αειθαλείς, ελληνοσώτειρες, «πίστιν και πατρίδα», που, όταν προσβάλλονται και αλυσοδένονται, ξεσηκώνουν λαούς. Παιδιόθεν, ρίζωσε «εις τα ψυχάς» των σημερινών Νεοελλήνων αυτή η αποστροφή, η καχυποψία, η απάρνηση στα τιμαλφή του Γένους μας, ο φόβος του ραγιά. Του ραγιά, του κατακυριευμένου στα βορβορώδη πάθη του. Διότι ψυχή χωρίς θρεμμένη με την Ορθόδοξη πίστη και με την φιλοπατρία, καταντά παλιόψαθα, φανταχτερή ασημαντότητα κι ας νομίζει ότι έχει αξία. Οι επαναστάσεις δεν γίνονται με μπουκωμένα στόματα και άδειες, νεκρές ψυχές. «*Σηκώθηκα και πήγα εις τις εικόνες και κάνω την προσευχή μου και λέγω• Κύριε βλέπεις σε τι κατάστασιν έφτασα. Ο μόνος σωτήρας είναι η παντοδυναμία σου και η ευσπλαχνία σου σε μας οπού κιντυνεύομεν και εις την ματοκυλισμένη μας πατρίδα. Πιάνω και φκιάνω μιαν σημαία και γράφω Εθνική Συνέλευση, Σύνταμα. Λέγω. Εις το όνομα του Θεού και της βασιλείας του σηκώνεται η σημαία της πατρίδος*». Και επαναστάτησε ο ματοκυλισμένος στρατηγός τον Σεπτέμβριο του 1843 κατά των Μπαυαρέζων και κέρδισε ο

βασανισμένος αγωνιστής, μαζί με τον λαό που τον ακολούθησε, αναίμακτα το “Σύνταμα”. Η επανάσταση δεν θα ξεκινήσει από τους… κουκουλοφλώρους, μοσχοαναθρεμμένους μοναχογιούς των βορείων προαστίων. Επανάσταση, αν γίνει και πρέπει να γίνει, θα έλθει από αυτούς που αγαπούν την πατρίδα με τον τρόπο του Μακρυγιάννη. Άνθρωποι «ων ο Θεός κοιλία, οι εχθροί του σταυρού», ο ψευτοεπαναστάτες της σήμερον, στηρίζουν ύπουλα τους κατοχικούς, τους προδότες της πατρίδας…

Νατσιός Δημήτρης
δάσκαλος-Κιλκίς

Πηγή: www.antibaro.gr/